

773



1. Jag var ej mer än sex-ton år, Då jag lärd kän-na dig. Du

2. Det är den stör-sta smär-ta, I vär-l-den va-ra må, Att



ald-rig ur mitt sin-ne går, Så län-ge jag är till. De

skän-ka bort sitt hjär-ta Åt den man ej kan få. När



an-dra de få ro-a sig I si-na un-ga år, Men

du mitt hjär-ta ha-de fått Och ploc-kat det av mig, Då



jag får gå med sorg-fyllt mod Och fäl-la mån-gen tår.

vil-le du be-svä-ra mig Att jag ej gif-ter mig